

Сходить сонце

Шоста книга третього циклу «Сила трьох» серії світового бестселера «Коти-вояки».

Загадкова смерть Золошуба переполохала весь Громовий Клан. Щоб з'ясувати, чиїх це лап справа, вояки вирушають до Сонцеспаду. Вперто долаючи численні небезпеки на своєму шляху, вони й не здогадуються, що всі відповіді приховані у їхньому Клані. Троє обраних вже за мишачий хвіст від того, щоб дізнатися правду. Та у вихорі таємниць, які ось-ось вихопляться назовні, вони ризикують втратити геть усе: віру в пророцтво Зореклану, вояцький правильник, ба навіть життя...

При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

Чому варто прочитати:

Продовження пригодницької серії про вже знайомих читачам котів-вояків. Книги серії мають поціновувачів в Англії, США, Німеччині, Франції, Іспанії, Італії, Польщі, Чехії, Японії, Китаї... - понад 30 000 000 читачів й фанів у всьому світі!

Автор:

Серія «Коти-вояки» створена британськими письменницями Кейт Кері, Черіт Болдрі, Тай Сазерленд у співавторстві з редактором Вікторією Голмс під загальним псевдонімом Ерін Гантер. Серія видається у Великій Британії з 2003 року і дотепер. Вона потрапила до списку світових бестселерів за версією «Нью-Йорк Таймс» і стала популярною у багатьох країнах світу.

Ерін Гантер

КОТТИ

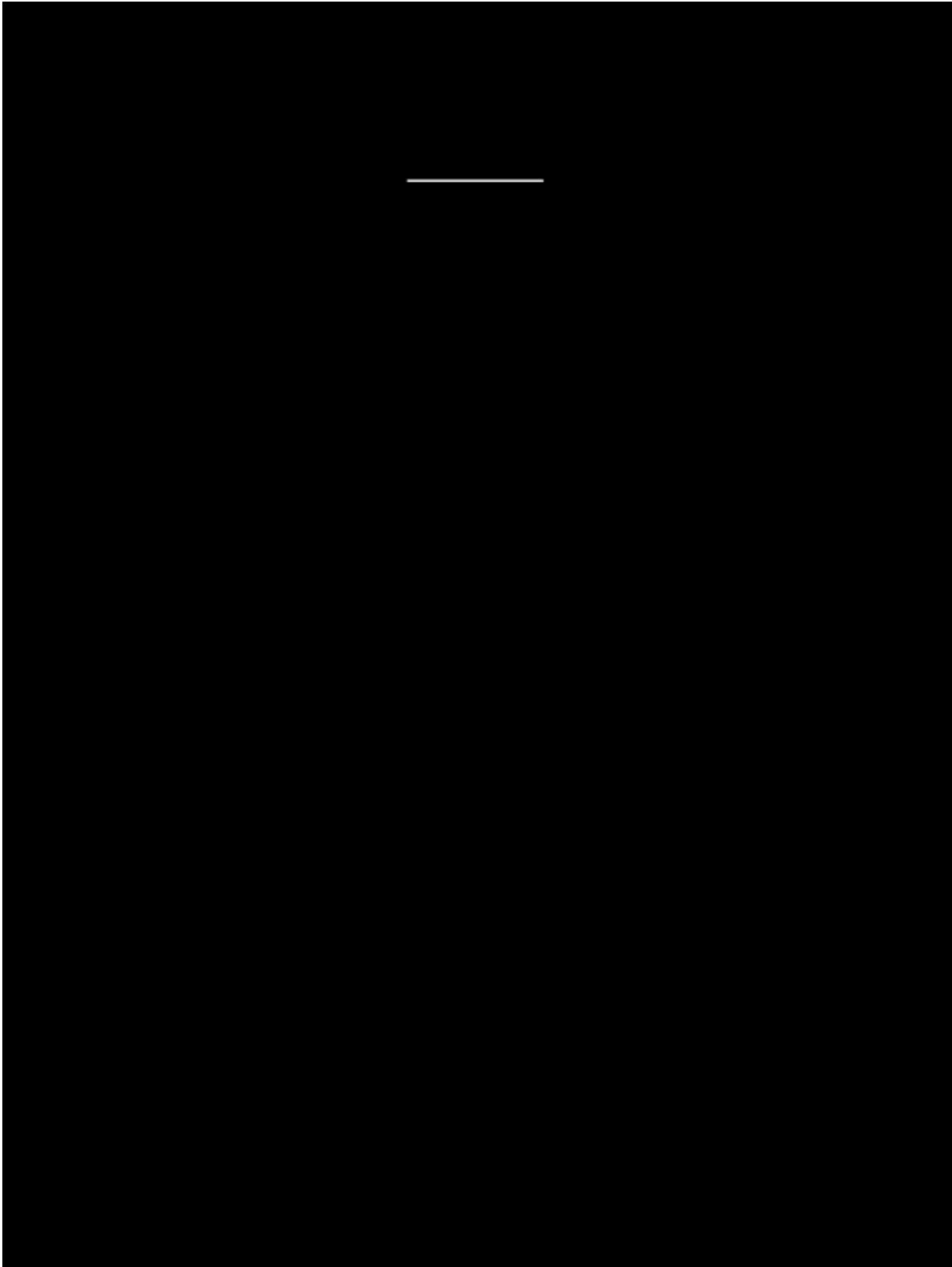
Сходить сонце

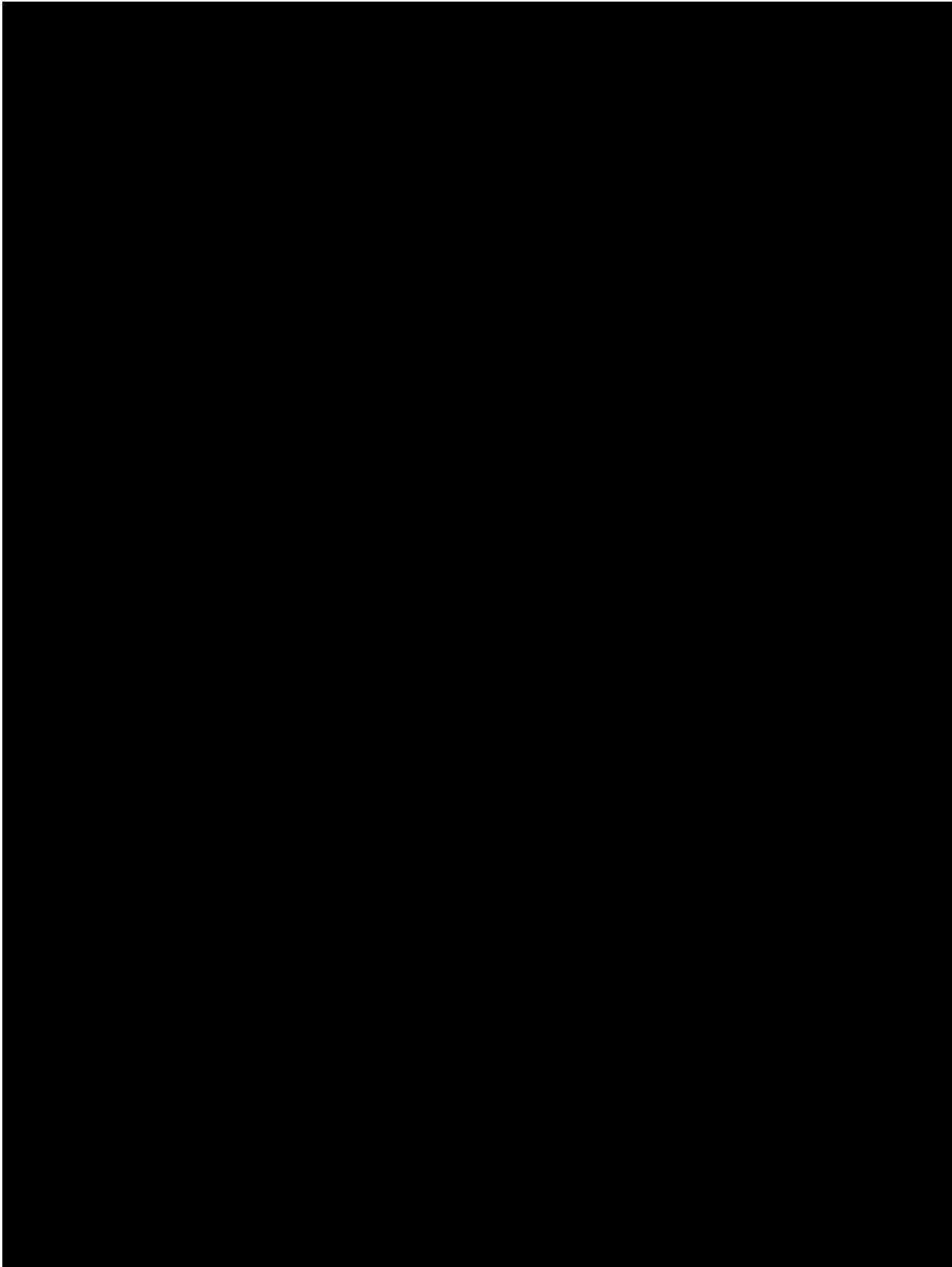
ВОЯКИ

Пророцтво триває,
бо наразі воно нездійсненне.
Скільки ще крові треба пролити,
перш ніж правда вийде назовні?

Erin Hunter
WARRIORS

Power of the Three
Book Six: Sunrise

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською
для опису загального устрою
котячих кланів та громадянства
була використана термінологія
Національної скаутської організації України
«Пласт».

Гантер Ерін
Серія «Коти-вояки»
Цикл «Сила трьох»
Книга шоста: «Сходить сонце»

Пер. з англ. *Надії Хаєцької*
Дизайн обкладинки *Олега Панченка*
Х.: АССА, 2023

© Working Partners Limited, 2008

© ТОВ «Видавництво АССА», видання українською мовою, 2023

© mrgaser, e-pub, 2023

ISBN 978-617-7877-69-0

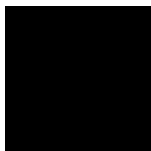
Аннотація

Громовий Клан ніяк не може оговтатися після загадкової загибелі Золошуба. Воякам украй важливо з'ясувати, хто винен у ьому злочині, отож вони вирушають до Сонцеспаду. Небезпекам на шляху немає кінця-краю, але насправді всі відповіді приховані в їхньому власному Клані. Чи допоможе цього разу віра в пророцтво і вояцький правильник? Чи треба відмовитися від усього, що тримало купи на цьому світі?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Громадянство

Громовий клан

Провідник

Вогнезір — вродливий яскраво-рудий кіт.

Воєвода

Ожинокіготь — темний брунатний кіт із бурштиновими очима.

Медикоти

Листоплеса — світло-кара плямиста кицька з бурштиновими очима та білими лапками.

Сойкопер — сірий смугастий котик із блакитними очима.

Вояки

(дорослі коти і кицьки без кошенят)

Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт.

Піскошторма — блідо-руда киця.

Сіросмуг — довгошерстий сірий кіт.

Хмарохвіст — білий пухнастий кіт.

Шипокіготь — золотисто-карий смугастий кіт.

Орлякошуб — золотисто-карий смугастий кіт.

Ясносерда — біла кішка з рудими плямами.

Вивіркострибка — яскраво-руда кицька із зеленими очима.

Косариконіг — довголапий котик із коричневим животиком та жовтими очима.

Березопад — коричневий кіт із бурштиновими очима.

Білокрила — струнка зеленоока киця.

Карохвістка — плямиста кішка з бурштиновими очима.

Бубконіс — кремовий кіт.

Ліщинохвоста — невеличка біло-сіра кішка.

Мишовус — сіро-білий котик.

Папоротехмарка — дрібненька киця із плямистою сірою шубкою.

Левожар — золотавий смугань з бурштиновими очима.

Падуболистка — чорна кицька із зеленими очима.

Попелюшкосерда — сіра смугаста кішка.

Маколеда — черепахова кицька.

Медозела — світло-коричнева смуганька.

Новаки

(коти старші шести повень, які готуються стати вояками)

Лисолап — рудий смугань.

Криголапка — біла кицька.

Королеви

(кицьки, які виношують або доглядають кошенят)

Маргаритка — кремова довгошерста кішка з конярки.

Міллі — срібляста кицька з блакитними очима, колишня кицюня.

Старійшини

(колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок)

Довгохвіст — білий кіт з чорними смугами.

Мишошубка — маленька коричнева кішка.

Тіньовий Клан

Провідник

Чорнозір — великий білий кіт із чорними лапами.

Воєвода

Бурошубка — темно-руда кицька.

Медикіт

Дрібнохмар — мурий дрібненький кіт.

Вояки

Дубошуб — невеликий коричневий кіт.

Горобинокіготь — рудий кіт.

Димоніг — чорний кіт.

Жабоніг — темно-коричневий кіт.

Вузлошубка — смугаста кішка з довгим хутром, яке стирчить на всі боки.

Щурошрам — коричневий кіт з довгим шрамом на спині.

Гадохвіст — темно-коричневий кіт зі смугастим хвостом.

Біловода — біла кішка з довгим хутром, сліпа на одне око.

Плющохвоста — сріблясто-біла кицька з темно-блакитними очима.

Новаки

Соволап — світло-коричневий кіт.

Жевролап — темно-сірий кіт.

Тигролап — коричневий смугастий кіт.

Жаролап — рудий кіт.

Світолапка — кремова пухнаста кицька.

Королеви

Вохрошубка — муруга темна кицька із зеленими очима.

Снігопашка — біла кішка.

Старійшини

Кедросерд — темно-сірий кіт.

Маківка — довгонога світло-коричнева кішка.

Річковий Клан

Провідник

Леопардозірка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Воєвода

Мрячконіжка — кішка зі сріблястим хутром і блакитними очима.

Медикішки

Мільгокрила — вродлива кицька із золотистим хутром.

Вербояса — дрібна сіра кицька з м'яким сірим хутром і зеленими очима.

Вояки

Чорнокіготь — димчастий чорний кіт.

Повхозуб — невеликий брунатний смугань.

Шуваровус — чорний кіт.

Мохошубка — муруга кішка з блакитними очима.

Букошуб — світло-коричневий кіт.

Брижохвіст — темно-сірий смугань.

Світоквітка — блідо-сіра кішка.

Рябоноса — плямиста сіра кішка.

Стрибохвіст — біло-рудий кіт.

М'ятошуб — світло-сірий смугань.

Видросерда — темно-коричнева кішка.

Сіромрячка — світло-сіра смугаста кішка.

Сосношубка — короткошерста смугаста кішка.

Доцешторм — плямистий сіро-блакитний кіт.

Смеркошубка — коричнева смугаста кицька.

Королеви

Кригокрила — біла кішка з блакитними очима.

Новаки

Ряболапка — сіра кішка з блакитними очима.

Рінелап — сірий котик.

Старійшина

Діжкохвоста — огрядна темно-коричнева кішка із зеленими очима.

Каменеток — сірий кіт.

Вітряний Клан

Провідник

Однозір — брунатний смугастий кіт.

Воєвода

Золоніжка — сіра кішка.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Клаптевух — смугастий темний кіт.

Воронокрил — дрібний темно-смугастий кіт із бурштиновими очима.

Ночехмара — чорна кішка.

Совопух — світло-коричневий смугань.

Дрокохвоста — сіро-біла кішка з блакитними очима.

Ласкошуб — рудий кіт із білими лапами.

Білохвістка — невелика біла кішка.

Зайцестриб — м'язистий біло-коричневий котик.

Листохвіст — темний смугань з бурштиновими очима.

Росяця — плямиста сіра кішка.

Вербодрапа — сіра кішка.

Мурахошуб — брунатний кіт з одним чорним вухом.

Вугленіг — сірий кіт із двома темними лапами.

Вересохвістка — світло-коричнева кицька з блакитними очима.

Бризошуб — чорний кіт з бурштиновими очима.

Новаки

Борилап — новак медикота, рябий сірий кіт.

Старійшини

Ранньоквітка — муруга кішка.

Павотеніг — сірий смугастий кіт.

Коти поза Кланами

Сол — черепаховий довгохвостий кіт зі світло-жовтими очима.

Мурко — старий смугастий самітник із сірою мордою.

Димок — мускулястий сіро-білий кіт з конярки.

Пушинка — невеличка сіро-біла кішка, яка живе з Димком.

Джинго — темно-коричнева кицька.

Гусар — широкоплечий сірий кіт.

Фріц — чорно-білий кіт з пораненим вушком.

Веселунка — рудо-біла кішка.

Стручок — худорлявий бурий кіт з посивілою мордою.

Пляминка — плямиста коричнева кішка.

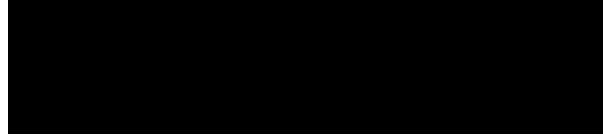
Чорнявець — чорний кіт з довгим хутром.

Щебетун — блідо-сірий смугастий кіт.

Інші тварини

Північ — борсучиха, яка мешкає біля моря і вміє читати зорі.

Ця книга належить *Видавництво «АССА», м.Харків.*

Зі щирою подякою, Лінн та Стіву Віманам

Пролог

Місячне сяйво заливало кам'яну лощовину. Було видно як удень, і тільки під кущами та скелями по краях табору простягнулися довгі, схожі на пазурі тіні.

Листоплеса схилилася над застиглим тілом Золошуба. Поки вона готувала вояка до поховання, бліде світло перетворювало його сіре хутро на сріблясте. Медикішці допомагав Сойкопер, він розгладжував і розпушував Золошубів хвіст, щоб той просохнув.

Листоплеса підвела голову і замилювалася крижаним сяйвом, що линуло від предків-вояків.

— Золошубе, нехай Зоряний Клан освітлює твій шлях.

Голос кішки м'яко лунав у холодному повітрі, коли вона повторювала слова, якими протягом незліченних повень медикоти проводжали в останню путь померлих однокланівців.

— Хай полювання буде вдалим, біг — стрімким, а прихисток для сну — надійним.

Слова, які мали б втішити її, бо обіцяли довге і щасливе життя загиблому воякові у Зореклані, натомість ранили болючіше за терня. У пам'яті промайнула та мить, коли вона виявила акуратні сліди зубів на горлі Золошуба. Занадто маленькі для собаки, надто чисті для лисиці, надто гострі для борсука. Їх міг залишити лише кіт. Але хто саме? Хто ненавидів Золошуба настільки, що холоднокрівно вбив його без жодних слідів боротьби? Це була чесна прикордонна сутичка чи бійка через вкрадену здобич? «Може, це кіт з Вітряного Клану або волоцюга, що проходив повз? Будь ласка, Зореклане, хай буде саме так!»

Думка про те, що кіт із Громового Клану міг убити Золошуба, змусила Листоплесу застигнути. Так, Золошуб був гострим на язик і жорстким, але при цьому вірним і шанованим вояком. Невже хтось із Громового Клану мав причину бажати йому смерті?

Знову схилившись над тілом, Листоплеса почала зчищати землю та пісок з подушечок мертвого вояка. Щось м'яке і легке торкнулося її

мордочки. Кішка відсахнулася і побачила пасмо шерсті, що застрягло в пазурах Золошуба.

«Ні! Це неможливо! — Нахилившись ближче, Листоплеса обнюхала шерсть. — Я знаю цей запах!»

Вона відчайдушно намагалася переконати себе, що цей жмуток хутра належить одному з котів, які знайшли Золошуба у струмку на Вітряному кордоні й принесли його тіло в табір.

Але запах річкової води був надто сильний — це точно не сухе хутро. До того ж кігті Золошуба тепер були м'які та нерухомі, вони радше зігнулися б, ніж вирвали б чиєсь хутро.

Цей клопот шерсті міг залишитися тільки від одного кота — вбивці Золошуба.

Листоплесій перехопило подих. Здригнувшись, вона висмикнула хутро і віднесла у своє кубло. Тремтячими лапами медикішка поклала клопот на листок і туго згорнула. А тоді засунула згорток аж у дальній куток свого сховку, глибоко у розколину в скелі, за останній жмуток трав. Правда про смерть Золошуба ніколи не повинна викритися.

Відчуваючи біль, який вона насилу здатна була пережити, Листоплеса спитала себе: «Невже це я в усьому винна?»

* * *

Жовтоїкла загарчала, стрибнула на Синьозірку і повалила її на землю, притиснувши до соковитої трави лісу, де гуляв Зореклан.

— Це ти винна! — прошипіла вона. — Усього цього не сталося б, якби ти не залишила цю злощасну таємницю тліти в Громовому Клані.

Синьозірка гамселила задніми лапами по животі Жовтоїклої, але не могла звільнитися від хватки колишньої медикішки.

— Що з тобою? — шипіла вона. — Не забувай, що я була провідницею твого Клану.

Уся повага, яку Жовтоїкла колись відчувала до колишньої провідниці Громового Клану, зникла. Їхня спільна історія розсипалася попелом у світлі жахливого майбутнього, що вона передбачила для Клану, який вважала своїм.

— Твоя таємниця — наче хробак, що пожирає яблуко зсередини, — прогарчала Жовтоїкла, наблизивши оголені ікла до вуха Синьозірки. — Громовий Клан прогнів уцент, і проллється ще більше крові, перш ніж викриють правду.

— Ти цього не можеш напевне знати, — заперечила Синьозірка.

— Це і сліпе кролення побачить! Правда вийде назовні. Північ усе розповіла Солу. А ми обидві знаємо, що Сол повернеться до Громового Клану.

Застосувавши свої натреновані вояцькі навички, Синьозірка вперлася головою у груди Жовтоїклої та зуміла перевернутися на бік. Зненацька схаменувшись, Жовтоїкла відскочила геть і обтрусилася своє скуйовджене сіре хутро.

Синьозірка звелася на лапи віддихуючись.

— Який нам сенс битися? — прохрипіла вона. — Шкоди вже завдано, і хай там що ти кажеш, то *не* моя вина.

Жовтоїкла форкнула.

— І досі не вірю, що Північ зрадила нас, — провадила Синьозірка. — Я ж довірила їй приглядати за Кланами.

— Не Північ була зрадницею, — зауважила Жовтоїкла, наїжачивши хутро. — Зрада почалася з першої брехні, з таємниці, яку ти зберігала стільки повень... Громовий Клан живе у брехні! Якщо ці три коти настільки могутні, як стверджує пророцтво, то мали б розібратися, де тут правда. Хіба що ти вважаєш, що весь цей час ми помилялися щодо них.

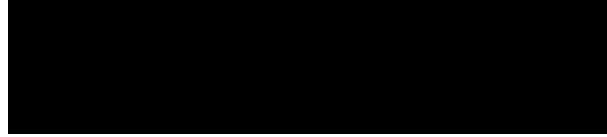
— Ні! — відповіла Синьозірка. — Ким ще можуть бути ці троє? Я не хотіла брехати! — додала вона, зриваючись на крик. — Але коли ж я могла їм сказати? Вони такі щасливі. Вивіркострибка та Ожинокіготь — добрі батьки. Чи краще було б, якби я розповіла їм правду?

— Скоро дізнаємося, — нявкнула Жовтоїкла. — Старі таємниці не можна поховати назавжди.

Вона змахнула хвостом і вже була рушила, але раптом зупинилася й озирнулася.

— І якщо ці троє котів недостатньо сильні, щоб розібратися з правдою, — додала стара медикішка, — то ти, Синьозірко, знищиш Клан, який так сильно любиш...

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Розділ 1

Сухий орляк шарудів під лапами Левожара, який скрадався лісом. Небо над безлистими деревами було темним і порожнім. Від жаху хутро на загривку молодого вояка настовбурчилося, і він затремтів усім тілом — від вух до кінчика хвоста.

«Це місце ніколи не знало світла Зореклану».

Він брів далі, оминаючи зарості папороті й обнюхуючи землю під кущами, але не виявив ні сліду, ні запаху інших котів. «Із мене досить», — подумав Левожар, висмикуючи хвіст із виткої ожини. Вдивляючись у темряву, що простягалася між деревами, вояк запанікував: «А якщо я ніколи не знайду дорогу звідси?»

— Мене шукаєш?

Левожар підстрибнув і закружляв на місці.

— Тигрозір!

З ожинових заростів вийшов величезний вояк. Його смугасте хутро світилося дивним світлом, що нагадало Левожарові ядуче сяйво грибів на сухих деревах.

— Ти пропустив багато тренувань, — нявкнув Тигрозір, пробираючись уперед, доки не опинився на відстані хвоста від Громового вояка. — Ти мав повернутися раніше.

— Ні, не мав! — прошипів Левожар. — Мені взагалі не слід було приходити сюди, і тобі не слід було навчати мене. Ожинокіготь мені не батько! Ти не мій родич!

Тигрозір лише моргнув і більше нічим не видав свого здивування, навіть вухами не повів. Його бурштинові очі звузилися до щілин. Здавалося, він чекав, що ще скаже Левожар.

— Ти... ти знав! — прошепотів Громовий вояк.

Йому здалося, що дерева закружляли довкола. Вивіркострибка не єдина кішка, яка мала секрети!

— Звісно, я знав. — Тигрозір знизав плечима. — Це не важливо. Ти прагнув навчатися в мене, еге ж?

— Але...

— Кров — це ще не все, — прогарчав Тигрозір. — Спитай Вогнезора.

Левожар відчув, як хутро на загривку заворушилося, і його пронизала лють.

— Як вояку, тобі ще далеко до Вогнезора.

— Не забувай, він теж тобі не родина, — тихо прошипів Тигрозір. — Зараз немає сенсу захищати його.

Левожар витріщився на сяйливого примарного вояка. «А він знає, хто мій справжній батько?»

— Ти із самого початку знав, що я не рідня Вогнезорові, — заревів він. — Ти дозволив мені повірити в брехню!

— І що? — смикнув вухом Тигрозір.

Лють і розчарування охопили Левожара. Він стрибнув на Тигрозора і спробував повалити його. Лупцював смугастого вояка по голові та плечах, вириваючи пазурами величезні клапті хутра. Але червона поволока люті, що застинала Левожарові очі, робила його незграбним і розосередженим. Удари сипалися навмання, ледь дряпаючи шкіру Тигрозора.

Величезний смугань обм'як, повалився на бік і обхопив лапою лапу Левожара, щоб вивести його з рівноваги. Левожар приземлився серед орляка з такою силою, що у нього перехопило подих. За мить кіт відчув, як величезна лапа опустилася йому на плечі, пришпиливши до землі.

— Я вчив тебе краще, маленький вояче, — під'юджував Тигрозір. — Бракує практики.

Глибоко вдихнувши, Левожар шугонув угору. Тигрозір відскочив назад і припав до землі за лисячий хвіст від нього; бурштинові очі смугастого вояка палали.

— Я зараз покажу, кому бракує практики! — вигукнув засапаний Левожар.

Стримуючи свій гнів, він прикликав холодну рішучість — усі вивчені бойові прийоми тепер були на кінчиках його кігтів. Коли Тигрозір кинувся на нього, Левожар був готовий; він пірнув уперед і кинувся під живіт суперника. Щойно лапи Тигрозора торкнулися землі, Левожар крутнувся на місці й завдав кількох ударів по задніх лапах смуганя, а тоді відстрибнув на безпечну відстань.

Тигрозір обернувся до нього.

— Уже краще, — у його голосі й досі чулося глузування. — Я був добрим виховником для тебе.

Не встиг Левожар відповісти, як величезний смугань кинувся до нього і, в останню мить звернувши вбік, ударив передньою лапою. Молодий вояк відчув, як кігті Тигрозора черкнули його бік і з подряпин потекла кров. Його скував страх: «А якщо він уб'є мене тут? Я справді помру?»

У голові прояснилося. Тигрозір знову мчав до нього. Левожар відскочив убік і ударив нападника лапою, але відчув, як його кігті лишень ковзнули по хутрі смуганя, не завдавши шкоди.

— Занадто повільно, — форкнув Тигрозір. — Мусиш працювати старанніше, адже тепер ти знаєш, що пророцтво призначалося не тобі. Воно призначалося для роду Вогнезора, так?

Левожар розумів, що смугань намагається розізлити його і змусити битися. «Я не слухатиму! Все, що мені потрібно, це виграти битву!»

Він знову стрибнув на Тигрозора, перекручуючись у повітрі, як його вчили під час довгих нічних тренувань, і приземлився прямисінько на широкі плечі велетня. Учепившись кігтями, Левожар витягнувся вперед і вп'явся зубами в Тигрозорову шию.

Тигрозір спробував повторити трюк: обм'якнути і потягнути Левожара вниз, але цього разу Громовий вояк був готовий. Він виборсався з-під важкого тіла і почав гамселити задніми лапами хутро на животі Тигрозора.

— Двічі я на це не куплюся! — прошипів він.

Тигрозір спробував підвестися, але з рани на його животі ринула кров; він знову оступився і перекотився на спину. Левожар поклав одну передню лапу на груди Тигрозора, а іншу, з витягнутими кігтями, притиснув йому до шиї.

Смугань звів на нього погляд: на мить у його сяйливих бурштинових очах промайнув страх.

— Ти справді думаєш, що можеш убити мене? — прогарчав він. — Ти ніколи на таке не підеш.

— Ні. — Левожар прибрав кігті й відступив. — Ти вже мертвий.

Громовий вояк обернувся і пішов геть. Його хутро все ще було наїжачене, а всі свої інстинкти він тримав напоготові — на той

випадок, якщо Тигрозір прослідкує за ним і накидеться знову. Але темний вояк не подавав жодного звуку й незабаром залишився позаду серед нескінченних дерев.

У Левожаровій голові вихором проносилися думки. Він переміг Тигрозора! «Може, я все-таки маю силу... Але як? Я ж не один із трьох?»

Левожар завмер, майже не помічаючи заростей кущів та незліченних дерев темного лісу довкола. «Чи хочу я дізнатися, хто мої справжні батьки? — задумався він. — Та й чи важливо це взагалі?» Можливо, хай краще Клан і далі має його за свого вояка, а він і далі вдосконалюватиме бойові навички.

«Я вже найкращий боєць Громогого Клану. Впевнений, я зможу стати видатним вояком».

— Золошуб мертвий, — голосно нявкнув він. — І Вивіркострибка не видасть таємницю іншим котам. Занадто боляче буде її однокланівцям дізнатися, що вона так довго їм брехала. Чому б не залишити все як є?

* * *

Левожара розбудили сонячні промені, які торкнулися його мордочки. Більшість котів уже залишили кубло; вояк помітив лише сіро-біле хутро Мишовуса, який чатував табір напередодні ввечері. Левожар широко позіхнув.

— Хвала Зореклану, що я не в досвітньому патрулі, — пробурмотів він.

Кіт спробував підвестися, але кожен його м'яз занів протестуючи. Здавалося, його тіло — суцільний біль, від голови до лап. З одного боку золотава смугаста шубка була заплямована кров'ю.

«Сподіваюся, ніхто цього не помітив!» — подумав Левожар і почав швидко й енергійно вилизувати хутро.

Бійка з Тигрозором йому просто наснилася. Левожар не розумів, чому мусить відчувати такий біль і виснаження, ніби це сталося насправді. І він був поранений, наче по боці Левожара провів кігтями живий вояк... Левожар намагався не думати про це. «Байдуже, я вже ніколи не повернуся в те місце, — сказав він собі. — Всьому кінець».

Після вмивання йому стало значно краще, а хутро розпушилося і приховало глибоку рану на боці. Раптом Левожар почув голоси котів біля кубла, але не настільки близько, щоб розібрати, про що вони говорять. Зацікавившись, він підвівся на лапи, вигнув спину в чудовій розтяжці й пробрався крізь гілки на галявину.

Шипокіготь стояв за кілька лисячих кроків, Косариконіг сидів поруч, а перед ними крокував туди-сюди Хмарохвіст, посмикуючи кінчиком білого хвоста. Партнерка Хмарохвоста, Ясносерда, стривожено спостерігала за ним з місця, де сиділа разом із Папоротехмаркою, Орлякошубом і Карохвісткою. Медозела та Бубконіс присіли неподалік, їхні погляди були прикуті до Шипокігтя.

— Золошуба вбив кіт із Вітряного Клану! — заявив золотисто-карий вояк. — Це єдиний можливий варіант.

Декілька слухачів кивнули на знак згоди, хоча Левожар помітив, як решта котів із сумнівом в очах поглядали одне на одного.

— Вогнезір сказав, що, на його думку, це хтось із нас, — нявкнула Медозела, нервуючись через те, що суперечить старшому воякові.

— Провідники і раніше помилялися, — нявкнув Хмарохвіст. — Вогнезір не завжди має рацію.

— Я впевнена, що ніхто з нас не міг вбити Золошуба, — додала м'якше Папоротехмарка. — Навіщо нам це? У Золошуба не було вогнів!

«Хотів би я, щоб це було правдою», — подумав Левожар.

Хай як він намагався, утім усе одно не міг забути ту ніч вогню й бурі. Левожар чув ревіння полум'я на вершині скелі й бачив, як воно зголодніло лиже його, брата та сестру, а Золошуб загородив кінець гілки, якою вони мали видертися в безпечне місце. Зізнання Вивіркострибки знову пролунало в його вухах: вона сказала Золошубові, що Левожар, Падуболистка та Сойкопер не її кошенята. Це був єдиний спосіб врятувати їхні життя — вдати, ніби їй байдуже, що з ними трапиться, але водночас вона дала Золошубові зброю страшнішу за охоплену полум'ям гілку. Левожар знав, що сірий вояк викриє правду на Зборищі перед усіма Кланами; тільки смерть назавжди зімкнула його пащу і зберегла таємницю.

— Левожаре! Агов, Левожаре, ти що, оглух?

Левожар повернувся думками до лощовини і побачив Косариконога, який махав йому хвостом.

— Ти ж був останнім новаком Золошуба, — нявкнув чорний вояк, коли Левожар неохоче підійшов до котів. — Не знаєш, чи сварився він з кимось?

— Особливо з кимось із Вітряного Клану? — додав Шипокіготь, багатозначно посмикуючи вусами.

Левожар похитав головою.

— Е... ні, — ніяково відповів він. Левожар не міг збрехати і сказати, що Золошуб посварився з Вітряним котом, хоча кожною волосинкою свого хутра бажав, щоб так і було насправді. Якщо він дозволить своїм однокланівцям повірити в це, то спровокує війну між Громовим та Вітряним Кланами. — Я рідко бачив Золошуба незадовго до його смерті, — додав вояк. На щастя для нього, більше ніхто не ставив йому запитань.

— Ми б дізналися, якби Золошуб посварився з котом Громового Клану, — наполягав Орлякошуб. — Тут неможливо зберегти таємницю.

«Якби ви тільки знали!» — подумав Левожар.

— Орлякошуб має рацію. — Карохвістка торкнулася носом вуха свого партнера. — Але все одно ми не можемо бути впевнені, що кіт з Вітряного Клану...

— Золошуб помер на кордоні з Вітряним Кланом, — перебив її Косариконіг. — Чого тобі ще треба?

Карохвістка обернулася до чорного вояка, і хутро на її карку заворушилося від його уїдливого тону.

— Я хочу трохи більше доказів, перш ніж почну звинувачувати когось. Те, що там знайшли його тіло, ще нічого не означає.

Медозела та Орлякошуб згідливо замурмотіли, але більшість котів були явно переконані, що у смерті Золошуба винний вояк Вітряного Клану. Хоч Левожара і хвилювали наслідки такої впевненості, він не міг приховати свого полегшення.

— Невже ми дозволимо Вітряному Клану уникнути покарання? — спитав Шипокіготь, прищуливши вуха і вп'явши кігті в землю.

— Ні! — Бубконіс схопився на лапи. — Треба показати їм, що з Громовим Кланом погані жарти.

У Левожара звело живіт, коли він побачив, що вояки вже скупчилися біля Шипокігтя. Вони поводитися так, ніби золотаво-карий смугань був їхнім провідником, і, здавалося, готові кинутися за ним у бій, щоб помститися за вбивство побратима.

— Найкраще напасти вночі, — повів Шипокіготь. — Буде достатньо місячного світла, щоб усе бачити, і вони не чекатимуть неприємностей.

— Але ми простежимо, щоб вони їх мали, — змахнув хвостом Косариконіг.

— Ми вирушимо до табору Вітряного Клану, — продовжив Шипокіготь. — Найкраще буде розділитися. Один загін може напасти звідси...

— Що? — прогарчав хтось прями́сінько за спиною Левожара.

З переляку молодий вояк озирнувся через плече і побачив Ожинокігтя; як і решта котів, Левожар був настільки захоплений планами Шипокігтя, що не почув наближення воєводи Клану.

— Ми плануємо напад на Вітряний Клан, — пояснив Косариконіг, напружуючи м'язи, наче збирався негайно вибігти з табору. — Один з них убив Золошуба, і...

— Не буде ніякого нападу на Вітряний Клан, — перебив вояка Ожинокіготь, у його бурштинових очах спалахнув гнів. — Немає жодних доказів, що кіт з їхнього Клану вбив Золошуба.

Левожар подивився на кота, якого завжди вважав своїм батьком. «А він знає правду?» — замислився вояк, згадуючи, як Ожинокіготь бавився з ним, його братом та сестрою, коли вони були маленькими, і скільки разів допомагав їм чи давав поради, коли вони подорослішали. Вивіркострибка сказала Золошубові, що Ожинокіготь не знає правди, але тепер у Левожара не було причин довіряти їй. «Якщо йому все відомо, то він дуже вправно вміє брехати».

Такий самий, як Вивіркострибка.

Ожинокіготь не став чекати відповіді. Він попрямував у бік кам'яного розсипу, що вів до Високого Виступу, але через пару кроків зупинився й озирнувся, щоб покликати Левожара.

— З тобою все добре? — голос воєводи був сповнений співчуття. — Зрештою, Золошуб був твоїм виховником.

«Але ми не були близькі». Левожар не хотів вимовляти цього вголос, та він завжди знав, що між ним та Золошубом було щось не так; вони не мали справжнього зв'язку між виховником та новаком. Невже Золошуб ненавидів його так само, як Вивіркострибку? «Та все було марно, я ж не її син!»

— Так, усе добре, — пробурмотів він.

Ожинокіготь поклав кінчик хвоста на Левожарове плече.

— Бачу, що ні, — прогарчав він. — Можливо, хочеш розповісти мені щось? Ти ж знаєш, що завжди можеш прийти і поговорити зі мною.

На кілька митей Левожар завмер. «Невже Ожинокіготь підозрює мене у вбивстві Золошуба?»

— Важко пережити втрату kota, з яким ти був близький, — продовжив Ожинокіготь. — Але я вже обіцяв тобі, що помщуся за його смерть.

Воевода випустив свої довгі вигнуті кігті й устроїв їх у землю. Левожар здригнувся, уявивши, як ці кігті впиваються в горло вбивці.

— Якщо я знайду kota, який це зробив, — тихо прогарчав Ожинокіготь, — він пошкодує, що позбавив життя вояка та мого побратима.

Воевода розвернувся і попрямував до Високого Виступу, але не встиг дійти до підніжжя кам'яного розсипу, як зі свого кубла з'явився Вогнезір. Провідник зупинився і поглянув униз на галявину. Під блідими променями гололистого сонця його руде хутро спалахнуло полум'ям. За мить Вогнезір легко спустився камінням, щоб приєднатися до Ожинокігтя та Левожара. Він кивнув групі котів, які оточили Шипокігтя.

— Що відбувається? — спитав провідник.

— Дехто прагне очолити напад на Вітряній Клан, — доповів Ожинокіготь. — Я й не знав, що у Громовому Клані стільки мишомізких.

Вогнезір смикнув вухами.

— Важко прийняти смерть вояка, — голосно нявкнув він. — Але зараз не час нападати. Я поведу патруль, щоб поговорити з Однозором і розвідати, чи він щось знає.

— Звісно, що знає! — повернувся до них Косариконіг, наїжачивши хутро на карку.

— Треба атакувати зараз, доки не втратили ще більше вояків, — заявив Шипокіготь.

Вогнезір похитав головою.

— Не слід загострювати ситуацію без крайньої потреби, — застеріг він.

— А це не крайня потреба? — Шипокіготь виступив уперед і опинився ніс до носа зі своїм провідником. — Наш вояк мертвий!

Юрба навколо нього вибухнула схвальними вигуками:

— За Золошуба треба помститися!

— Він був чудовим вояком!

— Весь Клан поважав його! Ніхто з Громового Клану не вбив би його!

Левожар не міг приєднатися до них: йому було важко приховувати свій страх і тривогу від побратимів. Вони пам'ятали Золошуба як хороброго та вірного вояка і нічого не знали про kota, здатного знищити свій Клан заради помсти Вивіркострибці, яка обрала Ожинокігтя, а не його.

Вогнезір підняв лапу, закликаючи до тиші. Провідник усе ще чекав, коли вщухне галас, аж раптом Левожар помітив котів, які виходили з тернового тунелю: мисливський патруль на чолі з Піскоштормою. Порохошуб, Вивіркострибка та Падуболистка пройшли за нею на галявину й поклали свою здобич на кагат свіжини, а тоді приєдналися до котів навколо Вогнезора.

— Що тут коїться? — спитала Падуболистка, підійшовши до брата.

Він дивився на Вивіркострибку й бачив страждання на її обличчі, коли та слухала, як однокланівці хвалять Золошуба. Левожар знав, що вона напевне поділяє його власні думки про темряву в сірому воякові, так добре приховану від решти Клану. «Що саме ти знаєш про те, як він помер?» — замислився він, уникаючи її погляду.

— Левожаре, що коїться? — Падуболистка повторила своє питання різкішим тоном, тицьнувши брата лапою в бік.

Левожар нарешті поглянув на неї. Зелені очі сестри були переляканими, і, здавалося, вона не спала цілу повню. «У неї такий само вигляд, як і в мене», — подумав він.

— Шипокіготь і ще кілька вояків хочуть напасти на Вітряній Клан через смерть Золошуба, — відповів Левожар.

Очі Падуболистки розширилися.

— Вони справді підозрюють котів з Вітряного Клану? — у її голосі промайнуло здивування.

— Деякі з них. Але Вогнезір...

Левожар замовк, коли провідник побіг назад до кам'яного розсипу й заскочив на кругляк.

— Нехай усі коти, здатні спіймати собі здобич, зберуться під Високим Виступом на віче Клану! — вигукнув він.

Коти, що вже були на галявині, пішли за ним і розташувалися біля підніжжя кругляка. Деякі з них і досі тихо сперечалися між собою. Новаки, Лисолап та Криголапка, вибігли з кубла старійшин під кущем ліщини, штовхаючи між собою величезну кулю з моху. Мишошубка та Довгохвіст вийшли слідом за ними і присіли на сонячному моріжку. Мишовус виліз із вояцького кубла, позіхнув та обтрусив хутро від клаптиків моху.

Із ясел з'явилися Сіросмуг і Міллі, їхні кошенята вовтузилися у них під лапами. За ними повільніше йшли Березопад і Білокрила; біла кішка була вагітна, і Березопад тримався поруч із нею. Останньою з'явилася Маргаритка; вона сіла біля входу в ясла і почала ретельно вилизувати хутро на грудях, а поруч із нею пустували та борюкалися Жабко і Ружка.

Листоплеса і Сойкопер вийшли з медичного кубла і вмостилися перед ожиновою завісою, подалі від решти Клану. Левожар намагався привернути увагу брата, але Сойкопер не реагував, вперто повернувши обличчя до Вогнезора.

— Знаю, всі ви стурбовані смертю Золошуба, — повів провідник. — Обіцяю вам, кота, який його вбив, буде покарано. Але немає жодного доказу, що до цього причетний Вітряний Клан.

— Для мене доказів достатньо, — пробурчав Косариконіг, але Вогнезір проігнорував його коментар.

— Я поведу патруль, щоб поговорити з Однозором, — оголосив провідник. — Не для того, аби звинуватити його чи напасти на його Клан. Золошуб загинув на кордоні Вітряного Клану, і, можливо, хтось із вояків Однозора щось бачив.

Серед котів почувся гомін. Шипокіготь раз у раз випускав і втягував кігті, але мовчав.

— Ожинокігтю, ти підеш зі мною, — наказав Вогнезір. — А ще Орлякошуб, Карохвістка і Левожар. Вирушаємо негайно.

Левожар відчув спазм у животі, коли Вогнезір вимовив його ім'я. Вояк хотів був заперечити: сама думка про те, що він допомагатиме розслідувати смерть Золошуба, була для нього нестерпною. Але якщо він зараз скаже щось зайве, то поверне до себе увагу. У нього не було причин відмовлятися йти до табору Вітряного Клану. Ніхто не сумнівався, що його вразила Золошубова смерть і він, як і весь Клан, сповнений рішучості помститися.

— Добре, — дихнула йому у вухо Падуболистка. — Розкажеш мені, що коїться, коли повернешся.

— Гаразд, — відбуркнув Левожар. — Та я волів би не брати в цьому участі.

Вогнезір зістрибнув з кругляка і пробрався крізь групки котів. Ожинокіготь тримався трохи позаду. До них приєдналися Орлякошуб і Карохвістка.

«Коти, які не хотіли нападати на Вітряний Клан, — зрозумів Левожар вибір провідника. — Вогнезір не став ризикувати».

Провідник повів їх до тернового тунелю, та перш ніж увійти до нього, повернувся і, смикнувши хвостом, покликав Сіросмуга.

— Приглянь за Шипокігтем та рештою, — промурмотів він сірому воякові. — Прослідкуй, щоб вони не організували власний напад.

Сіросмуг похмуро кивнув.

— Не хвилюйся. Я триматимуся ближче, ніж їхня тінь.

Левожар та решта пішли за Вогнезором через ліс до кордону з Вітряним Кланом. Опале листя шаруділо під лапами; у затінку дерев, куди не проникало сонце гололисту, кожен листок іще вкривав іній. Голі гілки утворювали на небосхилі тонкі візерунки.

Патруль ішов позаду Вогнезора в урочистій тиші, замикав процесію Левожар. Він помітив, що коти були стривожені й зупинялися через кожні кілька кроків, щоб занюшити повітря. Карохвістка, підібгавши хвіст, обернулася на звук жолудя, що впав у підлісок.

— Це вже не схоже на нашу територію, — прогарчала вона з огидою, коли зрозуміла свою помилку. — Тут може ховатися все, що завгодно. А якщо Золошуба вбив волоцюга?

— Цілком можливо. — Орлякошуб торкнувся плеча партнерки кінчиком хвоста. — Але з нами ти в безпеці. Один кіт не впорається з цілим патрулем.

— Той шолудивий стервоїд Сол може й досі блукати десь поблизу, — не вгавала Карохвістка. — Ніхто не знає, куди він подівся, коли його вигнали з Тіньового Клану.

Вогнезір, який зупинився, щоб почекати на решту, з цікавістю нагострив вуха.

— А це ідея. Ми всі повинні бути напоготові, щоб не пропустити жодного його сліду. Я оголошу про це Клану, коли повернемося.

— Як на мене, Сол не схожий на вбивцю, — задумливо відгукнувся Ожинокіготь. — Він з тих, хто радше примусить інших робити за нього брудну роботу.

— Правду кажеш, — кивнув Вогнезір. — Але, можливо, Золошуб настиг його, коли той намагався зробити якусь шкоду Громовому Клану.

— Золошуб міг напасти на Сола навіть за те, що той був на нашій території, — някнув Орлякошуб. — Він і з борсуком би боровся, щоб захистити свій Клан.

— Він був вірним вояком, — підтакнув Ожинокіготь.

Левожар шкодував, що не відчуває те саме, що й вони, і не може щиро оплакувати побратима. Славнозвісна вірність Золошуба не завадила б йому зруйнувати репутацію Громового Клану, розкривши таємницю Вивіркострибки на Зборищі. Він зізнався, що разом із Шулікокригом змовився змусити Ожинокігтя вбити Вогнезора. Одержимість Вивіркострибкою зруйнувала його відданість Громовому Клану. Але тепер, коли Золошуб мертвий, Клан рішуче налаштований зробити з нього героя. Левожар жадав викрикнути правду кожному коту в лісі, але знав, що це зруйнує його життя. Коли патруль знову рушив уперед, він просто плівся позаду, ненавидячи себе і своє вимушене мовчання.

— Ти в нормі? — Ожинокіготь пригальмував, щоб іти поруч із ним. — Мабуть, сумуєш за Золошубом?

Левожара захлеснула лють через те, що Ожинокіготь нічого не розумів.

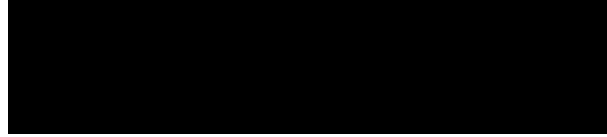
— Зі мною все добре! — огризнувся він. — Не лізь мені в хутро, гаразд?

Очі Ожинокігтя розширилися, але він нічого не сказав, тільки кивнув і знову прискорив крок, щоб наздогнати Вогнезора.

— Ти не мушиш відривати йому вуса, — нявкнула Карохвістка, підбігши до Левожара і торкаючись носом його вуха. — Ожинокіготь має турбуватися про тебе — так чинять батьки. — Її бурштинові очі світилися ніжністю. — Мої діти тепер вояки, але вони назавжди залишаться моїми дітьми.

Левожар ніяково кивнув їй, але так нічого й не відповів. Таємниця захопила молодого вояка, немов паводок, віддаляючи від решти Клану. «Він не мій батько! — хотів загарчати Левожар. — Усе, що тобі казали, — брехня!»

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Розділ 2

Коли Вогнезір і його патруль підійшли до струмка, що позначав кордон з Вітряним Кланом, з вересовища повіяв прохолодний вітерець. Левожарові поколювало лапи, як тільки він піднявся на край берега. Це було неподалік того місця, де вони знайшли Золошуба. Він намагався відігнати від себе спогади про застрягле за каменем мокре сіре тіло вояка, яке гойдала течія, однак не відчував жалю через його смерть.

Коти перестрибнули через потік і помчали на територію Вітряного Клану, навіть нічого не винюючи. Левожар здогадувався, що їх теж стривожив спогад про загиблого вояка. Вогнезір вів їх далі, не збавляючи швидкості, аж доки струмок не сховався за камінням та очеретом.

Левожар ковтнув повітря і здригнувся. У ньому відчувався присмак снігу, який, мабуть, принесло з гір. На обрії нависла темна імла, схожа на грозові хмари; Левожар знав, що дивиться на далекий дім Племені Стрімкої Води. «Як вони справляються?» — дивувався він. Важко пережити гололист там, де сніг лежить товстим шаром на голих скелях і бракує здобичі. «Але я хотів би повернутися назад, — бовкнув він собі під ніс, маючи на увазі не тільки назад у гори, але й назад у часі. — Коли я був з Племенем, то знав, хто я і куди веде мене доля».

— Неподалік коти Вітряного Клану, — нявкнув Вогнезір.

Левожар винувато підхопився; згадавши про Плем'я, він не помітив запаху Вітряного Клану, хоча той був сильним і свіжим. Уперше він замислився, чим обернеться їхня виправа. Громовий і Вітряний Клани все ще ворогували, тож Однозір неодмінно побачить у запитаннях Вогнезора звинувачення.

Провідник Громового Клану в оточенні вояків прямував вересовищем до табору Вітряного Клану. Вітер шмагав їхнє хутро, а сильний порив ледь не збив Карохвістку з лап.

— Не уявляю, чому вони вирішили тут жити! — прошипіла воячка, намагаючись повернути рівновагу.

— Нам тут подобається! — пролунав над рівниною гучний нявкіт.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ